

— Ni har kommit långt ifrån, min herre, började hon med meddelade honom sedan en hop enkildheter, hvilka i allmänhet fullkomligt passade in på hans förlutna lif och förhållanden, utan att han deraf kände sig synnerligen träffad eller öfvertygad om någon utomordentlig siälsförmåga hos den gamla, ty allt hvad hon sagt kunde ju utan tvifvel tillämpas på en hel hop andra studenter vid universitet.

— Ni kommer icke att stanna här, återtog gumman efter en stund. Er framtid ligger der ert förlutna började. I den hemort hvarifrån ni kommit skall ni finna bestående lycka och likväl, här rikade hon sin skärpa och genomträngande blicker stadigt på honom, likväl blommar äfven här för er en lycka som kastar ett klart sken på hela er framtid. Ni kommer här att finna en väninna, en god och trogen väninna, icke för alltid, ty det är icke förelagt att vid hennes sida tillryggelägga er vandring genom lifvet, men lika fullt strålar samma stjernasken ned öfver er båda. Jag kan icke tydligt se hvad detta sken betyder, men så mycket kan jag dock se, att det kommer att utöfva ett välsignande inflytande på ert lif. Akta er väl för att motsätta er detta inflytande. Allt hvad er väninna kan begära af er, alla tjänster ni kan bevisa henne skall lända er till lycka och bringa er välsignelse för hela er framtid, om denna också längre fram kommer att slå in på andra vägar.

— Och hvar på kan jag känna igen denna väninna? frågade Sarkow.

— Hon är ung och vacker, svarade den gamla, yngre än ni, ehuru icke heller ni hunnit långt öfver barndomens gränser. Och nu beskref hon så tydligt och klart den unga grevinnan Baliewska utseende, att Sarkow kände igen hvarjenda drag.

— Jag tackar er, sade Sarkow och reste sig. Om jag någonsin möter denna väninna så skall jag icke underlåta att följa era råd.

— Måhända har ni redan funnit henne, återtog den gamla. Gif nogtann på allt, som möter er under den närmaste tiden, och akta er väl att sträffa emot ert ödes vilja.

Sarkow svarade blott med en nick och återvände sedan till de öfriga. Grevinnan Czosnowska såg att ett ironiskt leende spelade kring hans läppar och hon tycktes för ett ögonblick något bragt ur fattningen.

Herrn von Sarkow tycktes litet klenroten, ytttrade hon, men kom ihåg att det blott är för de troende som framtiden afslöjar sig.

— Ni missar er, fru grevinnan, genmålde Sarkow. Jag är tvärtom mycket belåten och har ingenting att beklaga mig öfver. Stjernorna ha sändt mig en lyckans stråle som utbreder allt mera ljus, allt mera klarhet kring mig. Grevinnan tycktes icke rätt fatta meningen med dessa ord och också uppfatta dem som en allmän anmärkning.

Steinborn följde nu spåkvinnan i sin ordning. Félicie Baliewska var som förvandlad. Visserligen föreföll hon ännu orolig och upprörd, men hon deltog i samtalet med nästan uppsluppen glädighet och skämtade som ett lyckligt barn i ystert koketteri med Sarkow, hvilken å sin sida också smittades af hennes uppsluppenhet och gaf henne svar på tal i samma anda, så att hvilken frammande som sett dem skulle kunnat taga dem för ett förälskadt par. Grevinnan Czosnowska så också emellanåt på den unga flickan med en förvånad min och en lätt skänkning på hufvudet som om hon icke kunnat förklara för sig denna plötsliga förändring i den nyss förut så svårmodiga Félicies sätt.

Med strålade blickar kom Steinborn ut från spåkvinnans allrahögaste. Grevinnan Czosnowska tryckte ett guldmynt i den gamlas hand, de båda saxoborusserna följde hennes exempel och det lilla sällskapet anträdde återvägen till hotellet, der kavaljererna togo afsked af sina damer.

— Nää, frågade Steinborn, när de båda vännerna åter voro allena, hvad säger du? Den gamla har verkligen sagt mig högst underbara saker, hvilka precis slogo in på mig. Jag stod stel af förvåning.

— Äfven mig, svarade Sarkow, sade hon mångt-och mycket som passade in på mitt förlutna lif, men vi få icke glömma att hon mycket väl kunde veta hvilka vi voro genom de båda damerna.

— Prat! inföll Steinborn. Sedan sade hon mig att jag här skulle finna en väninna, hvilken stode under samma stjärna som jag och skulle komma att utöfva ett lyckligt inflytande på hela mitt lif. Tänk dig, hur underligt! Stjernorna själva ha knutit det innerliga band som fängslar mig vid denna underbara kvinna.

— Det här är verkligen lustigt, skattade Sarkow. Du, den skeptiske parisaren, sjunker ända till halsen ned i vidskeplig öfvertro, derför att denna öfvertro råkar att beröra din dräktiga kärlek. Så vet du att den der gamla hexan sade mig ord för ord precis det samma som hon sagt dig. Äfven jag skulle här finna en väninna och som denna porträtterade hon så tydligt som möjligt den lilla Baliewska.

— Jaså, förhåller det sig så? mumlade Steinborn litet förbluffad. Nå, det är ju helt naturligt för resten. Ödet har ju fört oss samtidigt till de båda damerna och om den lycka, om hvilken jag knappt vågar drömma, verkligen kommer mig till del, så får ju äfven du din andel deraf.

— Du är oförfädd, skattade Sarkow. Men ju häftigare febern är, desto längre kan den vara. Nå, jag skall vaka för dig.

Utan att vidare svara på Steinborns glödande uttjufelser förde han honom med sig till Riesenstein, der kamraterna redan voro samlade.

TJUGUATTONDE KAPITLET.

När Sarkow återkom hem, fann han en biljett ifrån Luiz Antonio, hvilken underrättade

honom att Langenberg nu var så till vida återställd att han utan fara kunde föras till Heidelberg och att doktor Binzer sjelf önskade detta, allidestund närvaron af en sårad i hans anstalt kunde ge anledning till några obehagligheter. Sarkow återvände således till Weinheim nästa morgon, åtföljd af Charles Clarke, hvilken ifrigt omfattade tillfället att få råka sin älskade Célie som han icke sett på två hela dagar. Han fann Langenberg blek och afmagrad, men på god väg att snart bli återställd.

Den sjuke räckte hjertligt handen åt sin före motståndare, hvilken han en gång mött i en strid på lif och död, och tackade honom i varma ordalag för sitt lifs och sin borgerliga ställnings räddning. Hela hans väsen tycktes förändrad. Den förr så osäkra, dystra och nästan vilda blicken var visserligen ännu allvarig, ja sorgsen, men hade på samma gång blifvit mild och vänlig och blott omkring de tunna, blodlösa läpparne syntes ett vemodigt drag, i hvilket väl kroppsligt lidande och utmattning hade sin del. Man beslöt att de sjuke skulle föras till Heidelberg, så snart skymningen fallit på, för att så vidt möjligt var undvika allt uppseende inom sjelfva kuranstalten.

Äfven sin vän Luiz Antonio fann Sarkow icke mindre förändrad, men detta på alldeles motsatt sätt. Han fann honom lugn, nästan munter. Hans annars så veka, ofta lidelsefullt upprörda drag visade en viljekraftig fasthet och hans svärmiskt drömmande ögon tycktes nu modigt, fritt och stolt blicka omkring sig.

Vi ha roat oss så godt vi kunnat, sade han smälende, och åter hörd förtjod öfver den yttre förändring vännens väsen undergått, hjertligt tryckte hans hand, och jag är nästan färdig att beklaga att vårt stilleten här måste upphöra. Det har, som jag tror, skänkt oss mången god frukt för hela lifvet.

— Ja, det är sant, vid Gud, inföll Langenberg, medan en lätt rodnad färgade hans bleka kinder. Jag skall aldrig glömma denna tid, som medfört en inre pånyttförelse för mig och det är er, herr von Sarkow, som jag har att tacka för allt godt och nyttigt som ännu kan spira upp för mig och er uti mitt så underbara räddade lif. Jag uppfostrades i sträng afsondring från världen af en hård och kärf far, medan hela min varelse reste sig upp mot det tvång som man alltför hänsynslöst lät mig känna. Min själ törstade efter frihet, efter att utan alla hämmande band få pröfva på de krafter som jag kände inom mig, men hvilka nu ångsligt skulle passas inom hemmets och skolans tränga ram. Jag slukade girigt Rousseaus verk, i hvilka jag fann den logiska och filosofiska formen för all den glödande trängtan som fyllde mitt hjerta, men också för allt det hat som kom mitt blod att bränna som eld. Ty lika långtansfullt som jag blickade upp till frihetens ideal, lika innerligt hatade jag allt som på jorden ställde sig hindrande i vägen för denna frihet. Jag hatade min lärare, i hvilka jag såg skoltvånget förköppsligast; jag hatade presten, om hvilka min filosofiske lärmästare lärde mig att de ville böja folkets fria vilja och tankar under en påtvingad och onaturlig trosföretag; jag hatade furstarne och deras verktyg, jag hatade de förmånare klasserna, hvilka, enligt Rousseaus uttåg i lättsinnigt öfvermod hade lagt beslag på all njutning i lifvet och tillade han med en rysning, jag försökte till och med hata, min egen far, ty Rousseau lärde mig ju, att äfven familjens band och auktoritet voro uppfinningar af det menskliga godtycket och denna lära fann ty värr en alltför fruktbart jordmån i det tvång hvaraf jag så bittert trycktes.

Ack, ni olycklige, utbrast Sarkow med djupt deltagande. Med hvilket demoniskt skarpsinne har icke denne negationen filosof beaktat sin lära för menskernas hjerta! Hur mycket, hur oändligt mycket har han icke beöfvat dem och hvad har han väl gett dem i stället? Hat, hat och åter hat, en bägre fylld med brännande gift som alltiemyt skapar nya kval. Men jag ber er, låt icke tankarne på det förlutna uppröra er, sade han och tryckte med mildt våld den sårade ned på hans bädd, ty han såg att hans ögon började tindra med feberaktig glans.

— Nej, utbrast Langenberg, låt mig tala ut, låt mig säga er allt hvad jag här på hjerta. Jag varit student och slapp nu undan den faderliga strängheten och skolans tvång, men jag har alltiemyt inom mig samma glödande hat mot allt våld och all auktoritet. Jag ville befria världen från den nu bestående ordningens tvång, hvilket jag lart mig betrakta som ett odrägligt tyranni. Jag trädde i förbindelse med den demokratiska rörelsens ledare, hvilka förberedde revolutionen, och med dystra skadeglädje följde jag i tyshet alla de minor man hade för att spränga tyranniet i luften. Jag hade gått in i schwaberkären, emedan jag ville döja mina hemliga förbindelser och konspirationer, och jag fördrog kärllifets tvång, derför att det var betingadt af fri vilja och fritt val och derför att jag betraktade våra vapenprof som en skola, i hvilken jag ställsatte mitt mod och underordnade en djurisk fruktan under viljans herravälde. Äfven er hatade jag, ty ni tillhörde ju denna kast af det menskliga samhället, hvilken min store mästare lart mig att afsky och...

— Jag ber er, afbröt honom Sarkow lemnad det förlutna.

— Jag hatade er, återtog Langenberg, utan att synas ge akt på afbrottet, och min kula skulle tillräckligt tala ert hjerta, om det stälte i min makt.

— Nå, smålog Sarkow, det var en lycka för mig och kanske för er också att er kula gick sin egen väg.

ETT LIFLIGT HÖSTAGILLE.

Klockan 12 på dagen ströf det stora rymliga rundbordet i Efrains på Nässet rymliga hvardagsstuga dukadt med mat och dryck, så att benen svikta under det samma. Och kvinnorna flånga ut och in och ordna och regera och Efrain drager högtidligt korset ur en flaska tödubbelrenad guldskåp. Emellertid går han ut på bron och tittar om fete de första karlarna mände synas borta i kröken. Ty Efrain vill gärna ha afstodadt både modern och hushösten, när han klippit till med ett sådant höstahjälpe. Se, det kommer på cerkla trettio riksdaler bara för supamaten, brännvinet, malkallan och köpdräkt. Och så all den dyra maten. Men nu kommer det tre man nere i Bredvägen. Efrain tittar — då å Hultaparkarna di två — bra slättkarlar, och så å väst Maase i Kröken den tredje.

Och nu går det raskt. Pluton efter pluton anländer med blanka kläder, och snart är Efrains trädgård en blistrande arsenal af fredliga vapen. Räfskornas komma något senare och flocka sig på gården, stödda mot sina räfsor. Det är mest bara unga ättlingar, fast de finna en och annan gammal fika, som får vara med af ålder och bruk. T. ex. Fla i Klockaregården, som går på fientoflet, men ännu räfsar för tre och dansar som en sjuttonåring. Emellertid har Efrain blåst slätterkarlarna välkomna och slagit upp två dubbelgökar åt dem hvar. Tre hastanta supar till smörgåsmaten där efter har gjort dem vida i själen sjöna, men de hade försvunnit från dansen så småningom på natten, två och två. Och inte går man och blår på räfsor och liar under ålskog. Ej heller gubbarna hade måkat taga sina liar med sig hem. Inte ens sig själfva. Aron i Drängargården hade gått ut i en dagvatt räfskör, och i tron, att han ramlat i sjön, legat där och "avimmat" och skrikat på hjälp tills han somnat, och Gustaf i Bolet hvilade i en utordnad tork i ett stort stycke mossor. Och fram vid åttatiden på söndagsmorgonen kom Masses Kalle i Bräfaller och körde hem sina dagars uppekok i en stor gödselkärl och trallade och hisslade och körde i traf med oxarna. Framme vid grunden stod Masses Kalle färdig att öppna under det som med sina knottiga nävar skaldade grenarne af en bastant ekedäpp, med hvilken hon ännu skingra sin mackes hufva och djupa drömmar.

Väret och lodast var det för Filmon i Bräfallen. Han hade i sin flytt gått vilse och kommit ut på stora vägen ända fram emot Kringelby kyrka, och där gick han i skjutarmarna och med sina grötiga byxor och visade sig till en skamfullt inför alla kyrkfolk. Och Johannes i Kringelholm hade gått och skrapat på fönsterna och velat komma in till en gammal älska, som bodde ensam i en stuga, och rent skämt lifvet ur henne och inte gått därnär förrän klockan sju på morgonen. Ja, det var ett innerligt välsignadt rart och bra höstgille han gjorde Efrain på Nässet, ett höstgille, som spordes ända in i fyra socknar.

Kalle i Dalen.

ANKOR OCH ORKESLÖSA.

Stugan var så låg, att man endast med största svårighet kunde tränga sig in genom dörren, och till och med för en småvuxen mansperson gick det att från marken, medels hastant tag i gräsluggarna på taket, hufva upp sig på det samma. Det gick nästan lika ledigt som en dans. Skulle man emellertid vistas en stund i stugan, var det ingen annan råd, än att skjuta ryxer som ett gammalt gräfsvin. Det gick inte för mindre; och taket tycktes nästan ligga på axlarna på de förkrympta stackare, som voro tvungna att bärga sina varelser där inne. Byggnaden kallades Harstugan och var fattighus — dit alla ankror, orkeslösa och förölyskade skyfflades livig — vid Lagerkulla. Alla gamla torparenkror, som af trälöden och många hamsinnar satta ur stånd att göra något på gamla dagar, fingro fräst och främst sin bostad här. Men afven åttalliga torparenkror, som det gått illa för i lifvet, genom slarf eller tylleri, bereddes rum för här inne på ett eller annat sätt.

Hvar dag var lika den andra. Det syntes aldrig någonsin en ljusning, det var svart som sot bakom de smutsiga rutorna, och trälör, gnäll och ökvädning högljude i luften. Det blef värmt denna vinter, när det varit kallt och snöigt, så de gamla stackarna endast med största möda kunde hålla sig varma, helst som Sten-Britta var ovarsam om dörrgluggen, då hon gick ut och vände in med vedbörorna. Snövädrat blef särskildt svårt framåt julisidan, just när herregårdens kusk med provianten för julen, mjölet, silten och tagluggen, var väntad.

Men bakveden var slut, och hvar skulle man i detta väder få någon sådan frukt? Det var långt in i skogen till några torrgrannar, ty af det torrade hade gällring skett under generationer, och det hann inte med att torika så fort som det gick åt i Hartorpet; och det var svårt att gå så långt långt efter ved.

Åtta sångar, i hvilka fattigtugans värkbruna invånare suttu, stodo tätt intill hvarandra kring väggarna. Det rädde den största ångtan, och de skulle rädda ut, hur de på bästa sätt skulle få hem litet bakved från skogsjungen, för att slippa svälta ihjäl under helgen.

Sten-Britta, som var sänka efter en gammal knäsk för roten, gaf sig omädd — sedan krusen varit nere kör ut oss.

med litet matnyttigt — ut några dagar före julafven. Ett par af gubbarne hade varit ute och skottat en bit för henne, men hvad förslog det mot den långa väg, hon hade att vandra. De hade heller inga andra redskap än stugans båda brödspadar, och hvarv som man egentligen med dem?

Britta hade tagit på sig ett par gamla byxor, som hon lagt undan tilläta vid något påfallande behof, och hon fann nu, att de voro bra att ha. Hon var manhaftig som en karl; plumsade käckt, utan trötthetskänsla, en half mil inåt skogen, stannade häfrefter och kvistade med några torra grenar från en solbränd gran på stenstuguttungen, tog ett helt litet lass på ryggen och vände om hemåt. Det hon hade, skulle nog räcka till bakst, tänkte hon. Det fanns godt om råviken björkvädd att fylla på med derhemma.

Sten-Britta myste af belåtenhet. Hon kände sig en smula kavat, för att hon och ingen annan vid Hartorpet orkade gå till skogen efter ved i halfannan aln snö. Men hon var väl inte Sten-Britta för oskullig heller! Ånka efter herregårdens starkaste grenadier! — Inte för att det gör mig så mycket, för att jag måste ut, sade hon, men nog känner jag det likväl som en orätt att inte herregården glittror att köra hem litet julved, — litet att baka smulorna vid — åt stackarna i Hartorpet. Andä så de slitit och släpat som dagsvärksfolk så länge de orkat.

Hon hade stått en stund och hvilat sig, men fortsatte strax, utan att känna att hon var genomblöt af snö och svett. Bördan gjorde, att hon sjönk ned så långt bensens räckte och litet till, och snön kröp upp under kläderna och klubbade sig fast. Uch, det var rusktigt att känna sig gammal och usel!

Hade jag inte litet af mina gamla krafter kvar, så, vid Gud, jag stode ut. Men det är färdigt, hvad en orkar mycket... Uch, jag tycker nästan att det snarast för öronen... Det blistrar för ögonen!

Hon mindes, att herregårdsfröken, som gick i Uppsala och studerade, förra julen, när hon var hemma, berättat en historia nere i Hartorpet om en gammal gumma, som stupat i snödriftorna, med postväsken, som hon hemtat i kyrkbyn. Men då — när hon kände döden komma smygande — hade den fattiga rackarkringan tagit upp patronens tjocka penningsbrev och stoppat i harnen, för att det ej skulle komma att förfaras. Hon komne nog att hos Herren Gud få en stor nådaplats för sitt välförhållande.

Sten-Britta stapplade. Hon hade svårt för att få bördan till att ligga kvar på ryggen, och slutligen tog den också öfverbalansen och åkte öfver hufvudet på henne. Britta sjöf gjorde en kullerbytta öfver vaden. Det var så angenämt, så skönt, att få ligga med de stola grenarne som hufvudgård. De voro så mjuka som fläder, tyckte Sten-Britta.

I Hartorpet, fattigtugan vid Lagerkulla, var det på kvällen så tryckande som under kväfvande hetsommar. Gubbastarna och för öfrigt alla kringarna suttu dystra och nedbörda i sina sängar med händerna knäppta om knäna och funderade.

August Sik, som var en smula isaraktig, satt och vojade: — Sannerligen vi någonsin få se en skymt af Sten-Britta mera. Sannerligen fick hon inte se himmelen före oss. Vi, som voro betydligt mera beredda än hon... Hon, som alltid trätt och aberopade mörkrets furste.

Nisse med klumpfoten nickade förnumstigt. Han hade en son, som var komajor vid herregården, och denne hade skickat ett halfstönsskonjak med krusen. Nisse frade allt så jul... —

Hon var både karg och svår, medlade han, och hon bet ifrån sig ibland som en folkliken sugga, men hon var mjuk som vax, om det var någon af oss, som för illa.

Hon var mjuk som vax... Interfollades det från de andra sångarna. Låsar-August teg.

Kringarna suttu med hufvudena på sned, gnällde och mumlade. Det ryste i dem för hvarje knäppning de börde i förtugan.

Det började bli mörkt. Vinden gnisslade i rutorna; frid... frid... Nej, det var ingen frid i Hartorpet!

Efter det stora bildvädrat på nyåret, hittades Sten-Brittas döda kropp af skogvaktaren, som var och stämplade ut fallningar. Hon låg med vedbörda under hufvudet och händerna knäppta öfver bröstet.

Hon begrafdes på söndagen.

Alfred Kämpe.

— Det är rätt, att du sticker så flitigt, min lilla flicka. Nu har du väl strumporna snart färdiga.

— Det här är den andra.

— Nå, hvar har du den första då?

— Den sticker jag alltid sist.

Den berömda målarrinnan: — Tänk ändå konstens makt, med ett enda pånsedrag kan jag förvandla ett skrattande barn till ett gråtande.

Bondegumman: — Det är väl ingen konst, det samma kan jag göra med ett kvastskäft.

Lille Per: — Ska vi leka Adam och Evt. Marit?

— Hur ska vi då göra?

— Vi ska gå ut i skafferiet och ta ett äpple, så kommer mamma och kör ut oss.

Svensk Bokhandel.

Svenska bilder, romantiska berättelser ur Sveriges historia af Orvar Dag. Ber. omfatta tilldragelser ända från Kristian Tyrannus dagar intill vår tid. 479 sid. Inbunden i fint klotband.\$2.40

Två fruor. Af Henry Savage. Den berömdaste, mest spännande af denne berömda förf. 3 böcker. 232 sid.60c

Svensken i Soluppgångens land. Japan 1775—1776 af Milo Hallman.10c

Vid världens ända. Roman af Nataly von Eschstruth. 166 sid. 1905.60c

Biblisk konkordans. Nya testamentet. Förtkortad uppl. af F. Schultze, utgifven af John Schwartz. 268 sidor. 1900. Originalklotband.60c

Reseminnen från det Heliga Landet, Egypten och Turkiet af A. Nordlander. Med 23 plancher. 480 sidor. 1899. Inbunden i elegant originalklotband.\$1.00

Bibliska berättelser för barn af en teolog. Med 53 illustrationer. 176 sidor. 1889. Klotb. 70c

Invalids minnen. Romantiska berättelser från trettio-åriga kriget af Wilhelm Granth. Ny, omarbetad praktupplaga. Med talrika illustrationer. 832 sidor. 1905. Inb.\$2.00

Tordenskjöldss spikklubba. En episod ur Göteborgs och dess omgifnings historia af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 167 sid. 1905.50c

I granatelden vid Jalu. Skildringar och äfventyr från rysk-japanska kriget af A.O. Klausmann. Med 4 plancher. 147 sidor. 1904. Kartonerad.75c

Psalmer och sånger, af Joh. Dillner. 185 sidor. 1894. Kartonerad.20c

När krigsguden talar. Romantiserad skildring af vårt kommande krig af Iwan T. Amisoff (Radscha). Med talrika illustrationer. 382 sidor. 1904. Originalklotband.\$1.75

Rysen är öfver oss! En historisk berättelse om Norrköpings förstörelse af ryssarna år 1710 af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 157 sidor. 1905.50c

Raskolnikov. Roman ur ryska samhällslifvet af Fedor Dostoevskij. Två delar. Inbunden per del.70c

Hjortdöddaren. Roman fr. indian- och jägarlifvet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolor. illustrationer. 240 sidor. Klotband.70c

August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl. Hyrkrusens berättelser.65c

— En skadespelares äfventyr. 65c

— En prestmans anteckningar. 65c

— Taflor och berättelser.65c

— Berättelser ur Sk. skollifvet. Tre delar a.65c

Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Översättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.70c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband.70c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inb.70c

Bebodda världar. Af Camille Flammarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Översättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden.70c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Översättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inb.70c

Abrahams öfver. Roman från Boerkriget af Gustaf Jansson. Med författarens porträtt. Inbunden.70c

En folkfiende. Af Henrik Ibsen. Med 2:ne porträtt af författaren. Inb.70c

Urania. Af Camille Flammarion. Översättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inb.70c

Sherlock Holmes äfventyr. Af Conan Doyle. Översättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden per del.70c

Kleopatra af Jean Bertheroy. En historisk roman från det gamla Egypten under drottning Kleopatra. 236 sidor.60c

En Nihilist. Roman af Serge Stepniak. En verklighetsbildning från Ryssland af första rang. Inbunden i vackert klotband.70c

C. Rasmussen Publ. Co., 720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

(Forts.)